

ΝΕΑ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ 'Η ΠΑΛΕΡΜΟ;

Ένα ερώτημα ζωής και θανάτου πλανιέται πάνω απ' την πόλη από το τέλος του Μάη και μετά και πρέπει οπωσδήποτε να απαντηθεί

Ένα ερώτημα που τους τελευταίους δύο μήνες τίθεται εκ των πραγμάτων, όλο και πιο συχνά, όλο και πιο επιτακτικά, στο μεγαλύτερο μέρος της τοπικής κοινωνίας. Ένα ερώτημα που από την πρώτη στιγμή που μπήκε ήρθε σε πλήρη αντίθεση με την ίδια την ιστορία της πόλης. Μίας πόλης που φτιάχτηκε και κατοικήθηκε από πρόσφυγες, με παράδοση στις προοδευτικές ιδέες, στις δράσεις και τα κινήματα. Ένα ερώτημα στο οποίο πρέπει να απαντήσουμε μια και καλή.

Μεταφερόμενοι μερικούς μήνες πίσω, στο Δεκέμβριο του 2013, θα διαπιστώσουμε ότι η συνέλευση της Στρούγκας -με σωστό αισθητήριο, όπως αποδείχτηκε- ξεκίνησε να ασχολείται με τα θέματα του Άλσους. Πρώτα από τις στήλες του *Χαμπεριού*, με θέματα για τη σημερινή κατάσταση του Άλσους και τις αναπλάσεις που έχουν επιχειρηθεί τα τελευταία τριάντα χρόνια και στη συνέχεια με την οργάνωση ανοιχτής συζήτησης για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον του Άλσους Ν. Φιλαδέλφειας.

Στην πορεία του χρόνου και μέχρι το Μάη του 2014, συνεχίσαμε να γράφουμε για το θέμα που τους τελευταίους δυο μήνες βρίσκεται στην κορυφή της τοπικής πολιτικής και κοινωνικής ζωής και αρκετά ψηλά στην κεντρική πολιτική ατζέντα. Γράψαμε τόσο για τις αποτυχημένες προσπάθειες αποχακτηρισμού και παραχώρησης δασικής έκτασης, όσο και για το σχέδιο νομοθετικής ρύθμισης, που

ερχόταν για ακόμα μια φορά να ζητήσει έκταση 6 στρεμμάτων από το Άλσος Ν. Φιλαδέλφειας προς όφελος συγκεκριμένων επιχειρηματικών συμφερόντων.

Στα τέλη του Μάρτη, κατατέθηκε προς δημόσια διαβούλευση για μόλις μια εβδομάδα το «Νέο Ρυθμιστικό Σχέδιο Αθήνας-Αττικής», με διατάξεις που μεταξύ των άλλων πλήττουν το σύνολο των ελεύθερων χώρων πρασίνου, των αλσών και των πάρκων όλης της Αττικής, με ιδιαίτερο όμως ενδιαφέρον για την περιοχή μας. Το Άλσος Ν. Φιλαδέλφειας είναι το πρώτο που μπαίνει στο στόχαστρο, μιας και το σχέδιο νομοθετικής ρύθμισης για το γήπεδο της ΑΕΚ εντάσσεται στο νομοσχέδιο ως άρθρο 81, ενώ ολόκληρη η εισηγητική του έκθεση ενσωματώθηκε στο νομοσχέδιο για το Ρυθμιστικό. Αν αναλογιστούμε ότι εκκρεμούσε ήδη η ψήφιση από τη Βουλή του νομοσχεδίου για τον Χωροταξικό Σχεδιασμό (ψηφίστηκε στις αρχές Ιούλη), που είναι ευρύτερος και περιλαμβάνει τα όποια Ρυθμιστικά Σχέδια, μπορούμε να φτάσουμε στο συμπέρασμα ότι το Ρυθμιστικό δεν ήταν παρά ένα περιβλήμα προκειμένου να αποκτήσει νομοθετική ισχύ, διά της πλαγίας, το επιχειρηματικό σχέδιο Μελισσανίδη.

Από το Μάρτη μέχρι και το Μάη, οι συζητήσεις γύρω από το Ρυθμιστικό και το Άλσος φούντωναν όλο και περισσότερο, τόσο εντός της συνέλευσης της Στρούγκας όσο και στην τοπική κοινωνία, ενώ η προεκλογική περίοδος δημιούργησε αναπόφευκτα μεγα-

λύτερη ένταση γύρω από το θέμα, καθώς «κάθε κατεργάρης» ήταν υποχρεωμένος να πάρει μια θέση (ή να προσποιηθεί ότι το κάνει).

Όταν το Ρυθμιστικό πήρε το δρόμο της κοινοβουλευτικής επικύρωσής του, η δημιουργία της «Πρωτοβουλίας Κατοίκων ΝΦ-ΝΧ» ήρθε ως φυσική συνέπεια των ζημιώσεων που είχαν προηγηθεί. Ήταν η απάντηση στο ερώτημα «και τώρα τι κάνουμε;», που βρισκόταν στα χείλη πολλών, πολύ περισσότερων απ' αυτούς που πήραν την πρωτοβουλία της δημόσιας παρέμβασης και δράσης. Η Πρωτοβουλία κάλεσε σε ανοιχτή συζήτηση γύρω απ' το νέο Ρυθμιστικό, στο Πνευματικό Κέντρο, στις 29 Μάη. Τότε τέθηκε για πρώτη φορά τόσο καθαρά το ερώτημα «Φιλαδέλφεια ή Παλέρμο;». Γύρω στα 150 άτομα, οργανωμένοι οπαδοί της ΑΕΚ, πολίτησαν το Πνευματικό Κέντρο, καταλαμβάνοντας και την αίθουσα του και με τη στάση τους (φωνές, συνθήματα, απειλές) απέκλεισαν κάθε δυνατότητα συζήτησης. Όποιος/α θέλει να φρεσκάρει τη μνήμη του για το τι έγινε εκείνο το βράδυ μπορεί να ανατρέξει στο Youtube, όπου έχει αναρτηθεί ηχητικό απόσπασμα από τη «συζήτηση».

Η επί της ουσίας απαγόρευση του δικαιώματος του συνέχεσθαι, που παρατέμπει σε άλλες εποχές, δεν πτόρησε την Πρωτοβουλία, η οποία διευρύνθηκε και παραχώρησε τη θέση της στο «Συντονιστικό Κατοίκων ΝΦ-ΝΧ και γύρω περιοχών», το οποίο από την ιδρυτική κιόλας συνέλευσή του συγκέντρωσε όλες τις ζωντανές δυνάμεις της

πόλης. Το Συντονιστικό συνεδριάζει κατ' επανάληψη, οι συζητήσεις φουντώνουν, η ανάγκη της επικοινωνίας με την τοπική κοινωνία προβάλλει επιτακτική και μοιλονότι βαραίνει η εμπειρία του Πνευματικού Κέντρου, το Συντονιστικό αποφασίζει να διοργανώσει μια ανοιχτή συγκέντρωση-συζήτηση για το Νέο Ρυθμιστικό Σχέδιο και τους κινδύνους που φέρνει στην πόλη, στην Πλατεία Πατριάρχου. Με κεντρικό σύνθημα «Το Άλσος μας καταστρέφεται - Η πόλη μας λεηλατείται» ανακοινώνεται πως η δημόσια συζήτηση θα γίνει στις 19 Ιουνίου.

Το κάλεσμα του Συντονιστικού πυροδοτεί αρχικά έναν επικοινωνιακό πόλεμο στην περιοχή. Η Original ανακοινώνει αντισυγκέντρωση την ίδια μέρα, μία ώρα νωρίτερα. Επειδή στόχος του Συντονιστικού ήταν (και παραμένει) η συζήτηση με την τοπική κοινωνία και όχι η αντιπαράθεση με τους οργανωμένους οπαδούς της ΑΕΚ, η συγκέντρωση αναβάλλεται για την επόμενη μέρα. Η Original αναθέλει να φρεσκάρει τη μνήμη του για το τι έγινε εκείνο το βράδυ μπορεί να ανατρέξει στο Youtube, όπου έχει αναρτηθεί ηχητικό απόσπασμα από τη «συζήτηση».

Τα γεγονότα που εκτυλίχθηκαν απόγευμα και το βράδυ της Παρασκευής 20 Ιουνίου είναι πρωτόγνωρα για την περιοχή. Αυτοί που φτάνουν πρώτοι στο Δημαρχείο, γύρω στις 18.30, προπηλακίζονται, ξυλοκοπούνται και καταδιώκονται από τμήμα οπαδών, του οποίου είναι γνωστή η σχέση με φασιστικά «ιδεώδη» και «δουλείς της νύχτας». Ακολουθεί επίθεση στην προσυγκέντρωση. Περνώντας ανενόχλητοι από τις γραμμές της αστυνομίας, η οποία

είναι προφανές ότι έχει εντολές να τους διευκολύνει, οι τραμπούκοι χτυπούν και κυνηγούν τον κόσμο στα στενά της γειτονιάς με πέτρες, μπουκάλια και μάρμαρα. Ακόμα και γείτονες που άνοιξαν τις πόρτες τους για να προφυλάξουν τον κόσμο που ζητούσε βοήθεια, δέχονται επίθεση μέσα στα σπίτια τους.

Στο Δημαρχείο είχαν μείνει μόνο η αστυνομία και οι βάνδαλοι. Αφού ολοκλήρωσαν το πογκρόμ κατά της προσυγκέντρωσης, στράφηκαν κατά της Στρούγκας. Ξήλωσαν το ρολό της κατάληψης, εισέβαλαν και βανδαλίσαν το χώρο, προκαλώντας σοβαρές ζημιές στην πόρτα, στα τζάμια και σε μηχανήματα. Πάντα υπό τα προστατευτικά βλέμματα της αστυνομίας, ο επικεφαλής της οποίας έλεγε σε διαμαρτυρόμενους πολίτες: «Τι σας νοιάζει εσάς, μια κατάληψη αναρχικών είναι!»! Λίγο μετά την αποχώρηση των τραμπούκων, άνθρωποι άρχισαν να συγκεντρώνονται και πάλι στην κατάληψη για να ελέγξουν τις ζημιές και να κάνουν κάποιες άμεσες εργασίες. Ακολούθησε δεύτερη επίθεση, καθαρά δολοφονική αυτή τη φορά. Με κυβόλιθους πεζοδρομίου, πέτρες, τούβλα, μπουκάλια, μάρμαρα επιτέθηκαν στον κόσμο που ήταν ήδη σοκαρισμένος από τα πρωτοφανή για τη γειτονιά γεγονότα. Όταν οι οχυρωμένοι μέσα στη Στρούγκα τους απώθησαν, στράφηκαν εν ψυχρώ ενάντια σε δεκάδες ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι έξω από τη Στρούγκα. Ανοιγμένα κεφάλια, σπασμένα χέρια, τραυματισμένα πόδια

ήταν ο απολογισμός αυτής της επίθεσης, που καθαρά λόγω τύχης δεν άφησε πίσω της νεκρούς. Οι τραυματίες ξεπέρασαν τους δέκα και μεταφέρθηκαν με ασθενοφόρα και ιδιωτικά μέσα στα νοσοκομεία.

Οι τραμπούκοι επιχείρησαν να εισβάλουν ξανά στο χώρο και ναβάλουν φωτιά απ έξω, για να πνίσουν αυτούς που είχαν οχυρωθεί μέσα. Η μαχητικότητα των συντρόφων που αντιστάθηκαν στη δεύτερη επίθεση στα λυσσοασμένα σκυλιά του Μελισσανίδη και ο παράγοντας τύχη ήταν οι δύο λόγοι που εκείνο το βράδυ στη Ν.Φιλαδέλφεια δεν είχαμε νεκρό.

Η νύχτα της Παρασκευής 20 Ιουνίου θα μπορούσε κάλλιστα να σπείρει τον φόβο και τον τρόμο στην περιοχή. Θα μπορούσε να φимώσει οποιαδήποτε φωνή. Αντίθετα, ο κόσμος της γειτονιάς και της Στρούγκας αποφασίζει ότι η επίθεση αυτή δε θα τον σταματήσει, αλλά θα τον δυναμώσει ακόμα περισσότερο, αυξάνοντας εκθετικά την επιθυμία να πετύχει τον αρχικό του στόχο: να συζητήσει, να συναποφασίσει, να δράσει.

Την Πέμπτη 3 Ιούλη γίνεται η πιο μαζική, ίσως, πορεία στην ιστορία της πόλης. Ο κόσμος των κινημάτων, του αγώνα και της γειτονιάς συγκεντρώθηκε το απόγευμα της Πέμπτης στην πλατεία και έδειξε τα καλά ακονισμένα αντανάκλαστικά του απέναντι σε επιχειρηματικά συμφέροντα και φασιστικές νοοτροπίες. Επιτέλους, διαβάστηκαν τα κείμενα του Συντονιστικού και πλάτυνε ο διάλογος επικοινωνίας με την τοπική κοινωνία.

Η υπεράσπιση του Άλσους μετράει ήδη 40 χρόνια. Τους τελευταίους μήνες, καθώς καπιταλιστικά συμφέροντα απειλούν για ακόμα μια φορά και με τον πλέον άμεσο τρόπο το δάσος μας, η ανάγκη για την υπεράσπισή του είναι πιο σημαντική από ποτέ. Στο συγκεκριμένο πρόβλημα προστίθενται και άλλες σημαντικές παράμετροι, όπως η κατάρρευση του δικαιώματος να μιλάμε και να εκφράζουμε ελεύθερα τη γνώμη μας. Ο αγώνας που έχει δοθεί μέχρι τώρα έχει δώσει απάντηση στο ερώτημα «Νέα Φιλαδέλφεια ή Παλέρμο;». Οριστικά και τελεσίδικα η Νέα Φιλαδέλφεια δε θα γίνει Παλέρμο. Ο αγώνας για την προστασία του Άλσους και της πόλης μας θα συνεχιστεί, γιατί αφορά την ίδια μας τη ζωή. Απ' αυτόν τον αγώνα δεν πρέπει να λείπει καμιά και κανένας.

Ρασκ. & η.

ΣΑΝ ΜΙΑ ΓΡΟΘΙΑ

Από το πρώτο κιόλας φύλλο του το *Χαμπέρι* επεδίωξε ν' ασχοληθεί με ζητήματα που αφορούν το σημερινό κι αυριανό χαρακτήρα της Νέας Φιλαδέλφειας, από τη σκοπιά των εργαζόμενων ανθρώπων της πόλης και όχι εκείνων που, με μοναδικό σκοπό το κέρδος, ακολουθούν το δόγμα «γιαία πυρί μιχθήτω».

Από τον περασμένο Δεκέμβριο, η συνέλευση της Στρούγκας, αισθανόμενη τον άνεμο της καταστροφής, που είχε αρχίσει να φυσά, προσέγγισε συστηματικά τα ζητήματα που σχετίζονται με το δάσος μας και τη σχεδιαζόμενη κτηματομεσιτική giga-επένδυση της «Δικέφαλος 1924» ΑΕ στην περιοχή μας. Δεν ήμασταν οι μόνοι-ες, αλλά ήμασταν από τους λίγους-ες· έτσι, έχουμε ζήσει από πρώτο χέρι όλα τα γεγονότα του τελευταίου διαστήματος που συγκλόνισαν την πόλη κι είμαστε περήφανοι γι' αυτό, παρά τους κινδύνους και τις αντιξοότητες που αντιμετωπίσαμε.

Τόσο στη συνέλευση της Στρούγκας, όσο και στο Συντονιστικό Κατοίκων Ν. Φιλαδέλφειας-Ν. Χαλκηδόνας και γύρω περιοχών, στο οποίο συμμετέχουμε από την πρώτη μέρα, αυτό τον καιρό οικοδομούνται ισχυρές συντροφικές σχέσεις μεταξύ αγωνιζόμενων ανθρώπων που έχουμε πάρει μια κρίσιμη απόφαση: Δεν σκοπεύουμε να παραδώσουμε την πόλη και το Άλσος αμαχητί στα επιχειρηματικά συμφέροντα, ούτε να αποδεχτούμε την καταστροφική κρατική πολιτική και την τοπική πολιτική αδιαφορία και ανοιχτή ή καλυμμένη συνενοχή για το περιβάλλον στο οποίο ζούμε και αναπνέουμε.

Αυτή την απόφαση κάνουμε πράξη, αδιαφορώντας για το όποιο κόστος. Όπλο μας είναι κάτι που οι ισχυροί αυτού του κόσμου και δεν καταβαλίνουν και δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν: η αλληλεγγύη, η αλληλοκατανόηση, η πολλαπλασιαστική δύναμη που προκύπτει όταν εκείνοι που πλήττονται από τις επιθετικές πολιτικές των κυρίαρχων, αντί να αναθέτουν τη σωτηρία τους σε τρίτους ή να περιμένουν πολιτικούς Μεσσίες, παίρνουν την υπόθεση στα χέρια τους!

Είμαστε βέβαιοι-ες ότι ο σημερινός αγώνας για την υπεράσπιση του Άλσους και της πόλης θ' αποτελέσει άλλη μια σελίδα στην ιστορία που οι από πάνω θα συνεχίσουν να αποσιωπούν όπως έκαναν μέχρι σήμερα. Τώρα που καταλάγιασε κάπως η φωτιά του αγώνα, το *Χαμπέρι*, αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της ιστορίας, φιλοδοξεί να την αποτυπώσει στις σελίδες του, στο μέτρο των δυνάμεών του.

Ο δρόμος είναι ακόμη μακρύς, αλλά τίποτα δεν μας τρομάζει. Γιατί, όπως έγραψε κάποτε ο ισπανός ποιητής Αντόνιο Ματσάδο, «Διαβάτη, δρόμος δεν υπάρχει, το δρόμο τον χαράξεις περπατώντας»...

σελ.2

**Ο προσφυγικός
συνοικισμός
της Νέας
Φιλαδέλφειας**

σελ.4

**Τι μαθαίνεις
διαβάζοντας
τον τοπικό
τύπο;**

Το "Χαμπέρι" κυκλοφορεί σε χίλια αντίτυπα και διανέμεται δωρεάν κι από χέρι σε χέρι. Αναζητήστε το στο αγαπημένο σας καφενείο και σε άλλα καταστήματα σε όλη την πόλη, κι αν δεν το βρείτε επικοινωνήστε μαζί μας. Η εφημερίδα συντάσσεται από ομάδα εργασίας της συνέλευσης του αυτοδιαχειριζόμενου κοινωνικού χώρου "Στρούγκα". Τα ευνούγραφα άρθρα εκφράζουν την άποψη των συντακτών τους. Θα μας βρείτε στην κατάληψη της Στρούγκας, Δεκελίας 116, Νέα Φιλαδέλφεια, κάθε Τρίτη μετά τις 8.30 μμ που πραγματοποιούνται οι συνελεύσεις μας και κάθε Πέμπτη και Παρασκευή μετά τις 8.30 μμ που λειτουργεί καφενείο. Για τις πολιτικές, κοινωνικές και πολιτιστικές δραστηριότητες της Στρούγκας μπορείτε να ενημερώνεστε από τις αφίσες στους τοίχους της πόλης και στην ηλεκτρονική διεύθυνση <http://strouga.espinblogs.net>. E-mail επικοινωνίας: habetri@espin.net

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

Ο προσφυγικός συνοικισμός

Ο ΛΑΟΣ ΠΟΥ ΞΕΧΝΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΜΕΛΛΟΝ

Η Νέα Φιλαδέλφεια μέχρι το 1920 ήταν ένα μικρό χωριό που λεγόταν Ποδονίφτης, λόγω του παραπόταμου του Κηφισού που υπήρχε στην περιοχή. Είχε περίπου 100 κατοίκους, πλινθόκτιστες αγροικίες, αμπελώνες και ελαιώνες. Τα πράγματα στην περιοχή άρχισαν να αλλάζουν το 1924, όταν ξεκίνησε η κατασκευή ενός συνοικισμού για την εγκατάσταση προσφύγων της Μικρασιατικής καταστροφής από το Ταμείο Περιθάλψεως Προσφύγων (ΤΠΠ) του Υπουργείου Κοινωνικής Πρόνοιας.

Οι πρώτοι πρόσφυγες εγκαθίστανται «στον Ποδονίφτη, συνοικία του Δήμου Αθηναίων» τον Ιούλιο του 1927 σε διώροφες διπλοκατοικίες, τετρακατοικίες και οκτακατοικίες, που όλες είναι χτισμένες ομοιόμορφα, ανατολικά και δυτικά του τότε καρόδρου (σημερινής λεωφόρου Δεκελείας), που οδηγούσε στα βασιλικά ανάκτορα του Τατοΐου.

Ο τρόπος δημιουργίας του συνοικισμού

Μέχρι εκείνη τη στιγμή οι οικισμοί, που δημιουργούνταν για να καλύψουν την επιτακτική ανάγκη στέγασης τόνων ξεριζωμένων ανθρώπων, ήταν προσωρινοί, φτιαγμένοι από ξύλο ή πλίνθους. Όμως ο συνοικισμός των Μικρασιατών Προσφύγων της Νέας Φιλαδέλφειας δημιουργήθηκε εξ αρχής με ρυμοτομικό σχέδιο, ήταν μόνιμος και οργανωμένος.

Η συζήτηση είχε ξεκινήσει πριν τη Μικρασιατική καταστροφή, γιατί τους πολεοδόμους της Αθήνας τους απασχολούσε ο τρόπος που θα αναπτυσσόταν οικιστικά η πρωτεύουσα. Το 1920 ο Προκόπιος Δ. Ζαχαρίας σε εισήγησή του στο Ανώτατο Τεχνικό Συμβούλιο, και έχοντας μελετήσει τις προτάσεις του Καθηγητή Beresford Pite από διαλέξεις του στη Βασιλική Εταιρεία των Τεχνών του Λονδίνου το 1917, πρότεινε ως ιδανικό μοντέλο «την Ελληνικήν κατοικία που άνθησε προ αιώνων πολλών εις την Μικρά Ασία προσαρμοσθείσα εις τας νεωτέρας ανάγκας εν Σμύρνη κυρίως και υιοθετήθηκε κατόπιν υπό του νεωτέρου Ευρωπαϊκού πολιτισμού εφαρμοσθείσα κατ' αρχήν εν Αγγλία...».

Αυτή η πληροφορία έχει ιδιαίτερη σημασία, καθώς αποκαλύπτει ότι ο συνοικισμός δεν προέκυψε τυχαία. Όταν παρουσιάστηκε η επιτακτική ανάγκη στέγασης των Μικρασιατών προσφύγων, χρησιμοποιήθηκε η πιο προορότερη λύση από όσες είχαν ήδη συζητηθεί. Γι' αυτό, εξάλλου, ο συνοικισμός ολοκληρώθηκε σε λιγότερο από 2 χρόνια.

Γίνεται, λοιπόν, σαφές ότι τα σπίτια του προσφυγικού συνοικισμού είναι χτισμένα σύμφωνα με τα αρχιτεκτονικά πρότυπα των σχεδίων των **συμυρναίων σπιτιών**, στα οποία βασίστηκαν και οι κηπουπόλεις των αγγλικών κωμοπόλεων, βάσει συγκεκριμένου σχεδιασμού.

Η άμεση δημιουργία του συνοικισμού έγινε, επίσης, γιατί το Υπουργείο Περιθάλψεως (νυν Υπουργείο Υγείας) έκρινε πως μ' αυτόν τον τρόπο θα απέφευγε τη δαπάνη για σκηνές και παραπήγματα, αλλά και γιατί έτσι θα λυνόταν γρηγορότερα το πρόβλημα της στέγασης των προσφύγων. Έτσι θα μπορούσαν να ενταχθούν στο κοινωνικό σύνολο και να επιδοθούν απερίσπαστοι στις εργασίες τους.

Ρυμοτομικά χαρακτηριστικά

Ο προσφυγικός συνοικισμός έχει κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που τον καθιστούν **μοναδικό** στο είδος του. Καταρχάς, αναπτύσσεται πάνω σε επάλληλες ελλειψοειδείς χαράξεις. Με απλά λόγια... **χτίζεται ακτινωτά γύρω από την πλατεία Πατριάρχου**. Χτίστηκε με γεωμετρική κανονικότητα, βασισμένος σε ρυμοτομικό σχέδιο που προέβλεπε δρόμους, χώρους πρασίνου και κοινόχρηστους χώρους.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των κτιρίων

Ο συνοικισμός αποτελούνταν συνολικά από 549 κτίρια με 1.720 κατοικίες σε σχήμα «π» ή «τ», που χτίζονταν με τη λογική της επανάληψης ή της αντιστροφής (mirror). Τα κτίσματα που τον απαρτίζουν είναι απλά, λιτά και συμμετρικά μεταξύ τους. Είναι χαμηλά, έχουν μόνο δυο ορόφους, χωρίς κεντρική είσοδο ή κλιμακοστάσια. Αποτελούνται από δύο, τέσσερις ή οχτώ κατοικίες. Έχουν μικρούς εξώστες και μικρά ανοίγματα, ενώ ενιαία μπαλκόνια δεν υπάρχουν. Οι στέγες είναι φτιαγμένες από κεραμίδια και στηρίζονται πάνω σε ξύλινα φουρούσια (υποστηρίγματα).

Τα σπίτια αποτελούνταν από ένα έως τρία δωμάτια και διέθεταν κουζίνα. Δεν υπήρχε ούτε αποχετευτικό σύστημα ούτε θέρμανση, ενώ η ύδρευση γινόταν από «κρήνες» και πηγάδια, αλλά και από τους χαρακτηριστικούς «νερουλάδες». Αυτό ήταν για πολλά χρόνια κυρίαρχο και δυσεπίλυτο πρόβλημα για τους κατοίκους της περιοχής.

Γύρω από κάθε κτίριο υπήρχε ελεύθερος χώρος. Οι ενδιαμέσοι χώροι ήταν φυτεμένοι ενώ οι δρόμοι ήταν φαρδιοί. Έτσι, υπήρχε ισορροπία και αρμονία μεταξύ των ανοικτών και των κλειστών χώρων.

Ο προσφυγικός οικισμός χτίστηκε με τέτοιο τρόπο ώστε για πολλά χρόνια χρησιμοποιούνταν αποκλειστικά ως χώρος κατοικίας. Με το πέρασμα των χρόνων, όμως, αυτό άλλαξε. Σε κάποια από τα ισόγεια των κατοικιών, κυρίως όσων βρίσκονταν στη λεωφόρο Δεκελείας και λιγότερο στο εσωτερικό του οικισμού, δημιουργήθηκαν μικρά εμπορικά καταστήματα και καφεενέδες.

Αρχιτεκτονικές παραφωνίες

Περνώντας ο καιρός, η πόλη συνέχισε να χτίζεται γύρω από τον οικισμό. Κι ενώ οποιοδήποτε νέο κτίριο θα έπρεπε να εναρμονίζεται με αυτόν, να ταιριάζει με την αισθητική, το ύφος και το χαρακτήρα του, αυτό δυστυχώς δε συνέβη, ειδικά από τη Δικτατορία και μετά. Έτσι

κτίρια κάθε τεχνοτροπίας, ξεφύτρωσαν μέσα στο συνοικισμό και γύρω απ' αυτόν. Αρχιτεκτονικές παραφωνίες είναι το κτίριο του Δημαρχείου, του Πνευματικού Κέντρου, του κλειστού γηπέδου του Ιωνικού, του ΠΠΕΔ, της Εμπορικής Τράπεζας.

Ο σεισμός του 1999

Πολύ σημαντικός σταθμός για το συνοικισμό υπήρξε ο σεισμός του 1999. Πολλά προσφυγικά κτίρια γκρεμίστηκαν τότε με συνοπτικές διαδικασίες. Με τις κατάλληλες όμως νομοθετικές ρυθμίσεις (ΦΕΚ 467Δ/18.06.01), ο προσφυγικός οικισμός χαρακτηρίστηκε ως **παραδοσιακός** κι έτσι σώθηκε από τη λαίλαπα της αντιπαροχής. Έτσι, η περιοχή γενικότερα **διατήρησε κάποια από τα μοναδικά της χαρακτηριστικά**.

Η σημερινή κατάσταση

Σήμερα η ανοικοδόμηση της περιοχής συνεχίζεται, ακολουθώντας τα βασικά χαρακτηριστικά της αρχιτεκτονικής των κτιρίων του συνοικισμού. Όμως κάποια από τα προσφυγικά εκείνης της εποχής βρίσκονται σε κακή κατάσταση, λόγω παλαιότητας, φθοράς των υλικών, αλλά και λόγω του σεισμού. Επειδή η ανακατασκευή και η συντήρησή τους είναι δαπανηρή, πολλά από αυτά έχουν εγκαταλειφθεί. Όμως, ο προσφυγικός συνοικισμός αποτελεί μια ζωντανή μαρτυρία της ιστορίας του τόπου και των προσφύγων. Είναι ένα σημαντικό κομμάτι της αρχιτεκτονικής παράδοσης και αποτελεί στοιχείο της ταυτότητας της Νέας Φιλαδέλφειας που πρέπει να παραμείνει ζωντανό.

πι & φι

Νίκη στην Ιντιφάντα!

Στη λωρίδα της Γάζας, την τεράστια ανοιχτή φυλακή που έχει δημιουργήσει το τρομοκράτος Ισραήλ εφαρμόζοντας μεθόδους γενοκτονίας, ο αριθμός των νεκρών και των τραυματιών από τους έως τώρα συνεχιζόμενους βομβαρδισμούς για 14η μέρα κατά αμάχων συνεχίζει να αυξάνεται. Το ισραηλινό πυροβολικό και πολεμικό ναυτικό και τα παρατεταγμένα στα σύνορα ισραηλινά τανκ προκαλούν τεράστιες καταστροφές σε νοσοκομεία και υποδομές κοινής ωφέλειας, αφήνοντας τη λωρίδα της Γάζας χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα και χωρίς νερό, δολοφονώντας άμαχο πληθυσμό, παιδιά και ηλικιωμένους. Είναι εμφανές ότι ο στόχος αυτής της επιχείρησης είναι ο αφανισμός του λαού της Παλαιστίνης από το χάρτη, για την καλύτερη εξυπηρέτηση πλουτοπαραγωγικών και πολλών ακόμη συμφερόντων που υπάρχουν στην περιοχή από τις ΗΠΑ και τους παρατρεχάμενους τους.

Ο λαός της Παλαιστίνης, όμως, μπορεί να ματώνει καθημερινά εδώ και χρόνια, αλλά συνεχίζει να αντιστέκεται. Γνωρίζει καλά πως πρέπει να πληρώσει βαρύ φόρο αίματος για τη λευτεριά του. Αυτός ο αγώνας είναι σύμβολο αντίστασης, ένας φάρος ελπίδας για όλους τους καταπιεσμένους λαούς. Συσπειρωμένος, απορρίπτει τη λογική του κατακτητή και είναι αφοσιωμένος στην αντίσταση παρά τις επανειλημμένες εγκληματικές προσπάθειες διάσπασής του.

Είναι πολιτικά λανθασμένο το να μπαίνει κανείς σε μία διαδικασία σύγκρισης στρατών και να παίρνει ίσες αποστάσεις στο θέμα της Παλαιστίνης. Δε γίνεται να εξισώνεται ο δήμιος με το θύμα, ο Δαυίδ με τον Γολιάθ. Από τη μια πλευρά έχουμε ένα λαό που δολοφονείται και για χρόνια δεν έχει ούτε τα βασικά μέσα επιβίωσης και από την άλλη ένα κράτος-μαντρόσκυλο των ΗΠΑ. Από τη μία ένα τρομοκράτος και από την άλλη άμαχο πληθυσμο, μαζί με αντιστασιακές οργανώσεις που προσπαθούν να προστατέψουν ηρωικά τον λαό τους απέναντι στα εγκλήματα του κατακτητή. Ο αγώνας για το δικαίωμα ύπαρξης, εξάλλου, μπορεί να πάρει πολύμορφους τρόπους αντίστασης, όπως είναι και τα ένοπλα τμήματα, τα οποία είναι και τα πλέον αποτελεσματικά. Ο θάνατος χιλιάδων, η προσφυγιά και ο ξεριζωμός άλλων τόσων Παλαιστίνιων είναι παραδείγματα για την καταστροφή που μπορεί να επιφέρει ο καπιταλισμός στο ανώτερο του στάδιο, τον ιμπεριαλισμό. Πώς μπορεί να εξηγηθεί μια τέτοια θηριωδία που διαπράττει το κράτος του Ισραήλ; Μπορεί να αποδοθεί η λογική του φασισμού αυτού στην ψυχосύνθεση των ηγετών του; Η γενοκτονία στη Γάζα είναι κάτι πολύ περισσότερο. Εκφράζει την «ψυχосύνθεση» ενός ολόκληρου συστήματος. Είναι καθρέφτης της «ψυχосύνθεσης» του ιμπεριαλισμού. Εξάλλου, ο πόλεμος ανέκαθεν ήταν το πιο βάρβαρο μέσο για να ξεπεράσει το σύστημα την κρίση του. Επομένως, το ζήτημα δεν είναι ανθρωπιστικό, αλλά πολιτικό.

Για τις εικόνες των βομβαρδισμών, για τις εικόνες των διαμελισμένων κορμιών που κάνουν εδώ και μέρες το γύρο του κόσμου, σοκάροντας και προκαλώντας αντιδράσεις, ένοχο δεν είναι μόνο το κράτος του Ισραήλ, δεν είναι μόνο οι σφαγείς, αλλά και αυτοί που κάνουν πλάτες στους σφαγείς και στη σιωνιστική αυτή θηριωδία, είτε δικαιολογώντας την είτε αδιαφορώντας, είτε εκφράζοντας απλώς την «ανησυχία» τους, όπως δήλωσε και ο γενικός γραμματέας του ΟΗΕ Μπαν κί Μουν. Η κτηνωδία σε βάρος του παλαιστινιακού λαού, ο θάνατος τόσων αμάχων παιδιών και γυναικών μπόρεσε και προκάλεσε μια απλή «ανησυχία» και ο κύριος Μουν αισθάνεται πλέον μια ενόχληση στο στομαχάκι του κάθε φορά που πέφτει για ύπνο επειδή, όπως ανέφερε, «οι Παλαιστίνιοι έχουν στερηθεί για καιρό την έννοια της ελευθερίας και της αξιοπρέπειας που τους αξίζει». Όχι κύριε Μουν, ούτε εσείς κύριε Ομπάμα (Μέρκελ και τα συναφή αποβράσματα), οι επιθέσεις στη Γάζα δεν είναι μια απλή «τραγωδία» όπως τη χαρακτηρίσατε, ούτε είναι λόγος «ανησυχίας». Εξάλλου, πάνω από 650 είναι οι νεκροί και πολλές χιλιάδες οι τραυματίες, ποιος ο λόγος ανησυχίας λοιπόν; Η πολεμική μηχανή του Ισραήλ εξοντώνει καθημερινά και παίζουμε το κλασικό παιχνιδάκι της «ουδετερότητας»;

Ο λαός της Παλαιστίνης έχει κερδίσει την αξιοπρέπεια του μέσα από το συνεχή αγώνα, μέσα από την αντίσταση και την αλληλεγγύη. Αυτό είναι το φρόνημα του λαού της Γάζας και οποιαδήποτε τήρηση ίσων αποστάσεων ή ουδετερότητας απέναντι σε αυτό τον αγώνα επιβεβαιώνει απλώς τη συνενοχή της διεθνούς κοινότητας και όσων τη στηρίζουν. ΗΠΑ και ΕΕ έχουν λερώσει για ακόμη μια φορά τα χέρια τους με αίμα υπερασπιζόμενοι την «αυτοάμυνα» του Ισραήλ απέναντι στους «τρομοκράτες της Χαμάς» και ενθαρρύνοντάς το μ' αυτόν τον τρόπο να συνεχίσει τα εγκλήματά του.

Από την άλλη, οι λαοί, από την Αθήνα και το Λονδίνο μέχρι το Παρίσι, τη Ν. Υόρκη και το Κάιρο, στέκονται με αλληλεγγύη στους αγωνιζόμενους Παλαιστίνιους και ανταποκρίνονται στις εκκλήσεις τους να συνεχίσουν να αγωνίζονται μαζί τους με κάθε τρόπο. Ο παλαστινιακός λαός πρέπει να συνεχίσει να παλεύει ενάντια στους επιγόνους του χιτλερικού δόγματος. Αυτό που εκπροσωπεί το κράτος του Ισραήλ είναι ύβρις για την βαριά ιστορία που κουβαλάει ο ίδιος ο λαός του και είναι αποτρόπαιο να χρησιμοποιούνται αυτά τα βάσανα κ τα μαρτύρια που έχει υποστεί, για να δικαιολογούνται στο σήμερα τα εγκλήματα που διαπράττει ενάντια στους Παλαιστίνιους.

Να τερματιστεί τώρα η πολιορκία της Γάζας και η φονική επιδρομή κατά αμάχων! Νίκη στην Παλαιστινιακή Αντίσταση!

άλφα κάπα

Η διεθνήτρια κάνει χρήση της κανονικής της άδειας. Οι «Ειδήσεις απ' τον υπόλοιπο κόσμο» θα επιστρέψουν μαζί της στο επόμενο φύλλο.

Από τη δραστηριότητα της Στρούγκας

Ακόμη ένα δίμηνο γεμάτο λόγω -προγραμματισμένων και μη- δραστηριοτήτων και καυτό λόγω θερμοκρασίας πέρασε, αφήνοντας πίσω του ξεχωριστές εμπειρίες για το χώρο της γειτονιάς μας. Έχοντας μπει λοιπόν για τα καλά στην καρδιά του καλοκαιριού ας συλλογιστούμε *τι έγινε επειδή... και τι θα γινόταν αν...* οι εξελίξεις δεν είχαν «χτυπήσει» τον χώρο της Στρούγκας.

τη σελίδα επιμελήθηκε η

Τακτικές κοινωνικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις

Παιδικά Εργαστήρια & Χαριστικό Παζάρι

Το προηγούμενο διάστημα πραγματοποιήθηκαν τα δύο τελευταία, για το σχολικό έτος 2013-14, παιδικά εργαστήρια και ανανεώσαμε με τον πιο όμορφο τρόπο το ραντεβού μας για το Σεπτέμβρη με τους μικρούς μας φίλους.

Κυριακή 1 Ιούνη: Κυριακή πρωί και η Στρούγκα φιλοξενεί την ομάδα Καραμπόλα και την παράσταση «Ένας δράκος στην κάλτσα μου». Το ταξίδι του μικρού Λέανδρου με το δράκο του μέσα από τις υπέροχες ζωντανές μελωδίες ήταν το έναυσμα για να ξεκινήσουν ένα πολύ όμορφο ταξίδι και μικρά τα και τα μεγάλα παιδιά που βρέθηκαν στο χώρο και παρακολούθησαν την παράσταση. Παράλληλα, λειτούργησε το χαριστικό παζάρι με τον καθιερωμένο πλέον τρόπο της ανταλλαγής ρούχων και διαφόρων άλλων ειδών.

Κυριακή 8 Ιούνη: Όλα ήταν έτοιμα και πολύ καλά σχεδιασμένα: οι μικροί μας εξερευνητές ήταν έτοιμοι, οργανωμένοι και εφοδιασμένοι με τα απαραίτητα για να ξεκινήσει ευθύς αμέσως ένα ξέφρενο κυνήγι κρυμμένου θησαυ-

ρού: που αλλού; **Μα φυσικά στο Άλσος της πόλης μας!** Συνεπείς στο ραντεβού μας στις 12 ακριβώς μαζευτήκαμε όλοι στο χώρο της Στρούγκας για να ξεκινήσει μια πολύ ενδιαφέρουσα διαδρομή μυστηρίου στα απόκρυφα του Άλσους μας. Από την παιδική χαρά, τις δύο εγκαταλελειμμένες τώρα πια λίμνες, τις χουρμαδιές, τον τεράστιο ευκάλυπτο και το κεντρικό στολίδι του Άλσους, τον ανεμόμυλο, όλα τα «ξωτικά» ήταν εκεί και έδιναν τις απαραίτητες πληροφορίες για το φανέρωμα του θησαυρού. Ο θησαυρός βρέθηκε και η χαρά επισφραγίστηκε με ένα μεγάλο πικ-νικ στην κεντρική λίμνη όπου όλοι μαζί φωνάζαμε: «Μια φορά δάσος, για πάντα δάσος».

Θεατρική παράσταση

Πέμπτη απόγευμα, 22/5, στην αυλή της Στρούγκας φιλοξενείται μια πολύ δυνατή παράσταση από την ομάδα πείρα(γ)μα, ένας αντιφασιστικός μονόλογος του Ντάριο Φο και της Φράνκα Ράμε με τον τίτλο «Μάμα Τόννι». Μια γυναίκα πρότυπο αντίστασης της εποχής της αλλά σίγουρα και της σημερινής εποχής, μάνα των ανταρτών της Ιταλίας που δίνεται ψυχή τε

και σώματι στον αντιφασιστικό αγώνα όταν συνειδητοποιεί ότι δεν μπορεί να παραμείνει απλή θεατής. Βαθιά μηνύματα, σε μια δική μας εποχή που η ανάγκη για διαρκή αγώνα δεν έχει αλλάξει. Το σίγουρο είναι ότι όσοι βρέθηκαν εκείνη την ημέρα στον χώρο αποζημιώθηκαν με το παραπάνω για την επιλογή τους.

Cine Strouga

Πέμπτη 5 Ιούνη: Βραδάκι με τους θαμώνες των θερινών προβολών της Στρούγκας και τους λάτρεις της μεγάλης οθόνης παίζεται η ταινία «Ο Τζόνι πήρε τ' όπλο του». Μια ιστορία ενός πολύ σοβαρά τραυματισμένου στρατιώτη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ο οποίος, παρόλη τη σχεδόν κωματώδη κατάσταση στην οποία βρίσκεται, κάνει τιτάνιες προσπάθειες να κρατήσει επικοινωνία με το περιβάλλον και την πραγματικότητα. Διαχρονικοί προβληματισμοί υπό το πρίσμα και των σύγχρονων γεγονότων στη Γάζα για τις θηριωδίες του πολέμου, αλλά και της διαρκούς αγωνιώδους προσπάθειας του ανθρώπου να φτάσει και να καταφέρει αυτό που φαντάζει ανέφικτο.

μέσα από δύο καλογουρισμένα ντοκιμαντέρ μια διαφορετική εικόνα της γης της επαγγελίας: αυτή που διαμορφώθηκε από τις επιδράσεις των μεταναστευτικών ροών που κατέφταναν.

Πέμπτη 12 Ιούνη: Το ταξίδι μας ξεκινάει με την «Ταξισυνειδήσα» ένα ντοκιμαντέρ του Κώστα Βάκκα για την ιστορία του ελληνοαμερικανικού ριζοσπαστικού κινήματος. Το πλούσιο υλικό, αποτέλεσμα της προσπάθειας των συντελεστών, ρίχνει φως στο μεταναστευτικό κύμα από τις αρχές του 20ου αιώνα, στις άθλιες συνθήκες διαβίωσης αλλά και στην ανάδυση των πρώτων πολιτικών, σοσιαλιστικών οργανώσεων. Την προβολή ακολούθησε συζήτηση με ερωτήσεις και προβληματισμούς του κόσμου που μαζεύτηκε προς τον σκηνοθέτη ο οποίος αποσαφηνίζει και έντυνε με περισσότερες ακόμα πληροφορίες το τοπίο της Αμερικής τότε.

Κυριακή 15 Ιούνη: Η περιπλάνηση στην ήπειρο και την ιστορία των διεκδικήσεων του εργατικού κινήματος συνεχίζεται με το ντοκιμαντέρ «Το παλικάρι» της Λαμπρινής Θωμά και του Νίκου Βεντούρα βασισμένο πάνω στη σφαγή του Λάντσοου και τη δολοφονία του Λούι Τίκα, Έλληνα μετανάστη ανθρακωρύχου συνδικαλιστή, 100 χρόνια μετά τα πραγματικά γεγονότα. Η αίσθηση της ανακάλυψης μιας νέας πτυχής της ιστορίας, αυτής του εργατικού αγωνιστικού κινήματος της περιοχής αλλά της σύνδεσής της με τη σημερινή κατάσταση ήταν αυτή που κυριαρχούσε την ώρα την προβολής αλλά και της ενδιαφέρουσας συζήτησης που ακολούθησε με τους συντελεστές.

Μια ξεχωριστή θεματική μπήκε σαν ιδέα με τίτλο «Κάποτε στην Αμερική», δίνοντας μας

Απότομη Διακοπή

Κάπου εκεί το πρόγραμμα μας διακόπηκε βίαια. Δεν μπορέσαμε να συνεχίσουμε για ένα μικρό χρονικό διάστημα τις προγραμματισμένες μας εκδηλώσεις αλλά και τις πλέον καθιερωμένες, μετά από 5 χρόνια αδιάκοπης λειτουργίας, δραστηριότητες. Ο λόγος έχει γίνει ήδη γνωστός μέσα από αυτές τις σελίδες. Ο χώρος της Στρούγκας δέχτηκε επίθεση γιατί υποστήριζε και συμμετείχε ενεργά στο τοπικό κίνημα με πρόταγμα την υπεράσπιση του Άλσους και της πόλης μας. Έτσι το θερινό σινεμά της Στρούγκας για φέτος έκλεισε νωρίτερα και μαζί ακυρώθηκε μια προγραμματισμένη συναυλία οικονομικής ενίσχυσης του χώρου και ένα γλέντι ενίσχυσης του Χαμπεριού. Γεγονός που μας καθιστά σε δεινή οικονομική θέση την περίοδο αυτή, ειδικά μετά τις απαραίτητες αναστηλωτικές εργασίες.

Αναστηλωτικές Κυριακές

Η αντίδραση του αλληλέγγυου κόσμου, του κόσμου του κινήματος και της γειτονιάς ήταν άμεση και δυναμική. Χωρίς ο φόβος να μας κυριεύσει, αμέσως μετά την επίθεση

στο χώρο, 22/6, έγιναν και οι πρώτες δουλειές αποκατάστασης σε κλίμα συγκινητικό. Ο όγκος των εργασιών αυτών ήταν τέτοιος που και ένα δεύτερο ραντεβού ήταν απαραίτητο, ενώ πάλι κόσμος μαζεύτηκε στο χώρο για να βοηθήσει ο καθένας με το δικό του τρόπο. Στοιχίμα όλων ήταν να μπορέσει ο πιο ζωντανός χώρος της γειτονιάς να επιστρέψει στην κανονικότητα, ν' ανοίξει ξανά πόρτες και ρολά και να γεμίσει συζητήσεις, εκδηλώσεις, γέλια και φωνές. Και μπορούμε να πούμε με σιγουριά ότι το πετύχαμε!

Διήμερο Εκδηλώσεων

Το Σαββατοκύριακο 19 & 20 Ιούλη ο χώρος άνοιξε και πάλι -όπως του πρέπει άλλωστε. Αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο και χαριστικό παζάρι στήθηκαν παράλληλα το Σάββατο από νωρίς το πρωί ενώ ήταν μια πρώτης τάξης ευκαιρία να γίνουν επιπρόσθετες βελτιωτικές δουλειές. Και ενώ απ' την μια πλευρά όλα τα γεγονότα του προηγούμενου διαστήματος βαραίνουν τη Στρούγκα αλλά και ολόκληρη τη γειτονιά,

απ' την άλλη αποτελούν σίγουρα μαγιά για σκέψη και προβληματισμό για τα χαρακτηριστικά, το ρόλο και τη θέση των αυτοδιαχειριζόμενων εγχειρημάτων της γειτονιάς αλλά και του κέντρου. Με το σκεπτικό αυτό πραγματοποιήθηκε την επόμενη μέρα το απόγευμα εκδήλωση-συζήτηση με θέμα «Αυτοδιαχειριζόμενα εγχειρήματα στις γειτονιές της πόλης» όπου ανταλλάξαμε εμπειρίες και απόψεις πάνω στο ζήτημα αυτό.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΓΛΕΝΤΙ

Λίγο πριν ξεχυθούμε στις παραλίες παίρνοντας μια και μόνη ανάσα πριν συνεχίσουμε δυναμικά, διοργανώνεται ρεμπέτικο γλέντι οικονομικής ενίσχυσης του χώρου της Στρούγκας σε μια στιγμή που πραγματικά ο χώρος χρειάζεται τη στήριξη όλων μας για να συνεχίσει να λειτουργεί.

Την Κυριακή λοιπόν, 27 Ιούλη, στις 8 το απόγευμα ελάτε να διασκεδάσουμε όλοι μαζί με τις γνωστές σε όλους μουσικές των Bandallusia. Εφοδιαστείτε με κέφι και όρεξη για να γίνουμε μια μεγάλη παρέα!

Έξω η Μαφία από την γειτονιά της Φιλαδέλφειας- Χαλκηδόνας

Απόσπασμα από την αναλυτική ανακοίνωση της Στρούγκας για τα γεγονότα της 20ης Ιούνη 2014:

« ... Εμείς έχουμε αποφασίσει να είμαστε με τον κόσμο των κινήματων, της αλληλεγγύης, της δημιουργίας και της αντίστασης στη σημερινή βαρβαρότητα. Σε αυτόν τον κόσμο ανήκει και η Στρούγκα, ένας αυτοδιαχειριζόμενος κοινωνικός χώρος που δημιουργήθηκε στις 28 Μάρτη του 2009. Μέχρι τότε και για περισσότερα από δέκα χρόνια, ο χώρος αυτός ήταν σε πλήρη εγκατάλειψη και με εντατική εργασία μερικών μηνών μεταμορφώθηκε σε έναν κήπο ελευθερίας και συλλογικών δράσεων. Από τότε έχουν περάσει 5 χρόνια γεμάτα: εβδομαδιαίες συνελεύσεις, παιδικά εργαστήρια, κουκλοθέατρα, κινηματογραφικές προβολές, συναυλίες, χαριστικά παζάρια, θεατρικές εκδηλώσεις, συζητήσεις για κοινωνικά και πολιτικά θέματα κ.α. Η δράση μας αγκαλιάστηκε από τη γειτονιά από την πρώτη στιγμή και κέρδισε σταδιακά την αποδοχή και την υποστήριξή της. Και θα συνεχίσει να την έχει. Γιατί τα κινήματα γειτονιάς δεν τα κάνουν τα ντουβάρια και οι λαμαρίνες, αλλά το καθημερινό μοίρασμα, η συνάντηση και η ζωντανή παρουσία μέσα στον παλμό της συλλογικής αντίστασης.

Όμως όπως αναφέραμε και παραπάνω, η επίθεση της Παρασκευής ξεπερνά τη Φιλαδέλφεια. Είναι εικόνα από το μέλλον που μας ετοιμάζουν. Απευθύνουμε ανοιχτό κάλεσμα για αλληλεγγύη και κοινό αγώνα ενάντια σε φασίστες, μπράβους, τραμπούκους, μαφιόζους και τα αφεντικά τους. Είναι τώρα η ώρα τα κινήματα να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους και να δώσουν την απάντηση που αρμόζει στον σκοταδισμό και στην τρομοκρατία.

ΚΑΝΕΝΑ ΠΡΟΒΑΤΟ ΔΕ ΣΩΘΗΚΕ ΒΕΛΑΖΟΝΤΑΣ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ»

Τι μαθαίνεις διαβάζοντας τον τοπικό τύπο;

Στην πόλη μας, εκτός απ' το *Χαμπέρι*, κυκλοφορούν τέσσερις έντυπες εφημερίδες (χωρίς τα προεκλογικά πυροτεχνήματα), που διαθέτουν και ηλεκτρονικές εκδόσεις οι οποίες ανανεώνονται καθημερινά. Υπάρχουν, επιπλέον, κι άλλες ηλεκτρονικές εκδόσεις, ορισμένες απ' τις οποίες τις διαχειρίζονται επαγγελματίες δημοσιογράφοι. Με τόσους διαύλους ενημέρωσης, θα περίμενε κανείς οι πολίτες να έχουν εύκολη πρόσβαση στην αντικειμενική πληροφορία, στα γεγονότα δηλαδή, κι από εκεί και πέρα, σε ποικίλες γνώμες για τα θέματα της πόλης.

Ωστόσο, στα τοπικά μέσα ενημέρωσης λείπει η στοιχειώδης δημοσιογραφική λειτουργία, η ίδια η καταγραφή γεγονότων και περιστατικών της πόλης, δηλαδή. Πρόκειται για παράδοση ετών: ένα παράδειγμα που μας αφορά είναι ότι, αν δεν μας απατά η μνήμη μας, καμιά εφημερίδα απ' όσες κυκλοφορούσαν το 2009 δεν κατέγραψε ως είδηση την κατάληψη της εγκαταλελειμένης «Στρούγκας», ούτε καν για να τη στηλιτεύσει και να αναφέρει τα εξώδικα του τότε δημάρχου. Είναι ν' απορεί κανείς για την άποψη που έχουν οι εκδότες των εφημερίδων για όσους τις διαβάζουν. Τι νομίζουν ότι σκέφτονται οι αναγνώστες όταν βλέπουν γεγονότα στους δρόμους της πόλης και τις εφημερίδες της να μην τα καταγράφουν;

Λείπει, επίσης, το οξυμένο κριτήριο που θα οδηγήσει τους δημοσιογραφούντες στο ν' αναδείξουν θέματα σημασίας για την πόλη. Είναι χαρακτηριστικό ότι το μείζον θέμα του νέου Ρυθμιστικού Σχεδίου Αθήνας-Αττικής και των επιπτώσεών του στην πόλη μας, κανένα απ' τα τσακάλια του τοπικού τύπου δεν το πήρε είδηση, δεν το ανέδειξε εγκαίρως, δεν άδραξε την προεκλογική ευκαιρία για να θέσει τους υποψήφιους δημάρχους στη βάσανο κι αυτού το ερωτήματος. Ή μήπως, ακόμη χειρότερα, το πήραν είδηση και το απέκρυσαν από τους πολίτες την κρίσιμη προεκλογική περίοδο;

Τα πρόσφατα γεγονότα που συνοψίζονται στο πρωτοσέλιδο αυτού του *Χαμπεριού* αποκάλυψαν, ανάμεσα σ' άλλα, ότι τα κριτήρια των συντακτών και κυρίως των εκδοτών των τοπικών εφημερίδων δεν είναι δημοσιογραφικά, αλλά καθορίζονται από τις σκοπιμότητες και τις εξαρτήσεις τους. Η αντίληψή τους αυτή, όμως, τους οδηγεί σε μια αζεπέραστη αντίφαση, που γεννιέται από την ιδεαλιστική τους εμμονή: Η πραγματικότητα τους ξεπερνά, και τότε, αντί να τρέξουν για να την προλάβουν έστω και κατόπιν εορτής, προσπαθούν να τη χωρέσουν στα σπιρτόκουτα του μυαλού τους. Έτσι, το *F-X news* του Βασίλη Βέττου, λύνει το πρόβλημα της

υποχρεωτικής, πλέον, προβολής απόψεων με τις οποίες διαφωνεί, κατακρίνοντας μια ανακοίνωση του Συντονιστικού Κατοίκων και δηλώνοντας ότι δεν σκοπεύει να ξαναδημοσιεύσει τις απόψεις του (αφού πρώτα τις δημοσίευε «με επιφύλαξη»). Είναι κι αυτό μια κάποια λύσις, μια λακκούβα στην άμμο για να κρύψει κανείς το κεφάλι του.

Ο πιο έμπειρος Γιώργος Λιόσης με το *Επιτέλους* του (φ. 193, 18/7/2014), καταλαβαίνει ότι δεν μπορεί ν' ακολουθήσει την πεπατημένη της αποσιώπησης χωρίς να γίνει ρεντίκολο. Ωστόσο, δεν τολμά να αναφέρει τη στοχευμένη επίθεση στη Στρούγκα και τον βανδαλισμό του χώρου στις 20 Ιουνίου, ούτε τις ανακοινώσεις του Συντονιστικού και της Στρούγκας για τα γεγονότα. Διασφαλίζει, βεβαίως, την «αντικειμενικότητα» παραθέτοντας δημοσίευμα του άμεπτου *αεκ365.com*, του ανεπίσημου γραφείου τύπου του Δημήτρη Μελισσανίδη. Το αυτό κάνουν και οι *Ορίζοντες* των Σαράντη Δημητρίου και Γιώργου Αράπογλου, αναδημοσιεύοντας μονόπλευρα ρεπορτάζ των *αεκτζιδικων ιστοσελίδων* σε σχέση με τα γεγονότα της 20ης Ιουνίου, αντί να πάρουν τα πόδια τους να έρθουν ως το δημαρχείο να δουν ιδίως όμματα τι τρέχει εκεί.

Τέλος, ο Διαμαντής Σείτανιδης της *Αλήθειας*, που τουλάχιστον δημοσίευσε ένα βίντεο από τη δεύτερη δολοφονική επίθεση των τραμπούκων στη Στρούγκα, το διαγράφει ανεξήγητα λίγες μέρες αργότερα, παρά το γεγονός ότι ήταν το μοναδικό δημοσιογραφικό τεκμήριο που αναδείχτηκε από τοπικό μέσο ενημέρωσης και είχε πάρει το δρόμο του προς ευρύτερη διάδοση σ' ολόκληρη τη χώρα. Άραγε σχετίζεται η διαγραφή με την διαψευσθείσα από τα πράγματα άποψη του Σείτανιδη περί δύο άκρων που σκοπό έχουν να κάνουν πεδίο μάχης τους δρόμους της πόλης στις 3 Ιούλη ή ήταν τυχαία κι ανεξήγητη όπως ο ίδιος υποστήριξε; Και τότε γιατί δεν ξανανέβασε το βίντεο;

Η παραπάνω κριτική δεν αφορά τις φωτεινές εξαιρέσεις των τοπικών ηλεκτρονικών μέσων που και είδαν αρκετά νωρίς τα ζητήματα και τα ανέδειξαν κατά τον καλύτερο τρόπο σύμφωνα με τις δυνατότητές τους. Τα μέσα αυτά είναι, βέβαια, μια φωτεινή σταγόνα στον ωκεανό της τοπικής θολούρας και παραπληροφόρησης, μέχρι ο κόσμος της πόλης να κατανοήσει με τι έχει να κάνει και να την εγκαταλείψει...

π.

Μαχμούτ Νταουρίς 1941-2008

Όταν ελεύθερα μιλάς, να σκέφτεσαι τους άλλους Εκείνους που δεν τους αφήνουν να μιλήσουν

Ο λόγος για έναν από τους μεγαλύτερους παλαιστίνιους ποιητές της εποχής μας.

«Εγώ ή αυτός»

Έτσι αρχίζει ο πόλεμος.

Όμως τελειώνει με μια αμήχανη συνάντηση:

«Εγώ κι αυτός».

Σε ηλικία επτά ετών θα λάβει το πρώτο βάπτισμα της αραβο-ισραηλινής σύγκρουσης με την ολοκληρωτική καταστροφή της γενετέρας του Αλ Μπιρούα και τη φυγή της οικογένειάς του στο Λίβανο. Μαζί ξεριζώνεται και η προοπτική για μια ξέγνοιαστη παιδική ανάπτυξη.

Ένα παιδί θα γεννηθεί, εδώ, τώρα,
Στον δρόμο του θανάτου... κάθε ώρα.
Θα παίξει μ' έναν χαρταετό
Τεσσάρων χρωμάτων,
[Κόκκινο, μαύρο, άσπρο, πράσινο]
Έπειτα θα μπει μέσα σ' ένα άστρο φευγαλέο.

Από τους ελάχιστους που κατάφεραν να επιστρέψουν, έστω και παράνομα, στη χώρα τους μετά από ένα χρόνο. Εξαιτίας του καθεστώτος της παράνομης διαμονής του στη χώρα του, αλλά και εξαιτίας της δημόσιας απαγγελίας ποιημάτων του, συλλαμβάνεται και φυλακίζεται πολλές φορές.

Οι απώλειές μας:
δύο με τέσσερις μάρτυρες τη μέρα,
δέκα τραυματίες,
είκοσι σπίτια,
πενήντα ελιόδεντρα
Κι ας μην ξεχνάμε τη δομική ανισορροπία
που θα χτυπήσει το ποίημα, το θεατρικό έργο
και τον μισοτελειωμένο πίνακα.

Ήταν ποιητής και αγωνιστής που η μία ιδιότητά του λειτουργούσε ως προέκταση της άλλης και όχι αναιρετικά.

Αφού εκδώσει την πρώτη του ποιητική συλλογή σε ηλικία μόλις δεκαεπτά ετών, γίνεται μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ισραήλ (Rakah), ενώ το 1970 καταφεύγει στη Μόσχα για σπουδές στην πολιτική οικονομία. Εκτοτε (1971-1995) βίωσε την ακούσια και εκούσια εξορία σε πολλές χώρες του αραβικού κόσμου, Λίβανο, Αίγυπτο, Τυνησία, Ιορδανία, αλλά και σε Βρετανία, Κύπρο και Παρίσι. Ποτέ όμως δεν εγκαταλείπει τον αγώνα για την υπεράσπιση του λαού του, του τόπου του, του πολιτισμού του.

Πόνος είναι να ξεχνά η γυναίκα σου ν' απλώσει τα πλυμένα, και να της φτάνει να μην έχει η σημαία της Παλαιστίνης τον παραμικρό λεκέ.

Εμβαθύνοντας όμως στο έργο του διαπιστώνουμε τον αυστηρά οικουμενικό χαρακτήρα του: ο ίδιος άνθρωπος παντού, χωρίς διακρίσεις, χωρίς διαφορές, με τα πάθη του, τις αγωνίες του, τα δάκρυά του, τις ελπίδες του: πρότυπο ανθρώπου που αγωνίζεται ενάντια σε κάθε μορφή αδικίας, καταπίεσης και εξουσίας.

Εσύ, ναι, εσύ στο κατώφλι μας, πέρασε μέσα,
κάθισε να πιεις έναν καφέ μαζί μας
[μπορεί να νιώσεις ένας άνθρωπος κι εσύ όπως εμείς]
Εσύ, ναι, εσύ στην πόρτα του σπιτιού μας,
Πάρε τις ρουκέτες σου από τα πρωινά μας.
Μπορεί να νιώσουμε ασφαλείς
[σχεδόν ανθρώπινοι].

Το 1973 προσχωρεί στην Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ/PLO), ενώ το 1988 συντάσσει την ιστορική διακήρυξη ανεξαρτησίας της Παλαιστίνης, την οποία έχουν αναγνωρίσει ως σήμερα 135 χώρες παγκοσμίως. Δεν επιζητά την αυταπάτη μιας ειρήνης αλλά αγωνίζεται και συγκρούεται για μια δίκαιη ειρήνη. Γι' αυτό και το 1993 αποχωρεί από την ΟΑΠ λόγω της συμφωνίας του Όσλο καταγγέλλοντας την υπερβολική συναίνεση στις διαπραγματεύσεις.

[Σ' έναν φονιά]: Αν καθρεφτιζόσουν
στο πρόσωπο του θύματος που λιάσιες,
ίσως έφερνες στο νου σου τη μητέρα σου
σ' έναν θάλαμο αερίων. Και τότε ίσως
λυτρωνόσουν απ' τη σοφία της σφαίρας,
ίσως άλλαζες απόψεις:
«Δεν είναι τρόπος αυτός
για να βρω την ταυτότητά μου».

Το 1995 παίρνει για πρώτη φορά άδεια εισόδου από τις ισραηλινές αρχές για να επισκεφτεί την πατρίδα του προκειμένου να παραστεί στην κηδεία του φίλου του και συγγραφέα Εμίλ Χαμπίμπι. Ενδιαφέρον, επίσης, παρουσιάζει ένα περιστατικό που σημειώθηκε το 2000 όταν ο Ισραηλινός υπουργός Παιδείας Γίοσι Σαρίντ πρότεινε να συμπεριληφθούν μερικά ποιήματα του Νταουρίς στα σχολικά προγράμματα. Ωστόσο, όπως ήταν φυσικό, η πρόταση αυτή απορρίφτηκε από τον ισραηλινό πρωθυπουργό Εχούντ Μπαράκ με το σκεπτικό ότι το Ισραήλ δεν ήταν έτοιμο να περιλάβει τις ιδέες του ποιητή στο εκπαιδευτικό του σύστημα.

Ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να αφουγκραστούμε τον πόνο των πολιορκημένων Παλαιστινίων στη ματωμένη γη τους είναι να απελευθερώσουμε και «τις έξι μας αισθήσεις» στους στίχους του Νταουρίς:

Οι στρατιώτες μετρούν την απόσταση
Ανάμεσα στο είναι και το μηδέν με κιάλια,
κρυμμένοι πίσω απ' τα τανκς.

Εμείς μετράμε την απόσταση
Ανάμεσα στο σώμα μας και τις ρουκέτες
Μονάχα με τις έξι μας αισθήσεις.

Χαιρετίζουμε τον ηρωικό αγώνα του αδελφού λαού μέσα από τη γλώσσα του ποιητή του, του ποιητή της Αντίστασης.

μγδ